

2015. február 22.

Nyíregyháza
Istentisztelet

„¹A kígyó pedig ravaszabb volt minden mezei állatnál, amelyet az ÚRisten alkotott. Ezt kérdezte az asszonytól: Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kert egyetlen fájáról sem ehettek? ²Az asszony így felelt a kígyónak: A kert fáinak gyümölcséből ehetünk, ³csak annak a fának a gyümölcséről, amely a kert közepén van, mondta Isten: Nem ehettek abból, ne is érintsétek, mert meghaltok. ⁴De a kígyó ezt mondta az asszonynak: Dehogyan haltok meg! ⁵Hanem jól tudja Isten, hogy ha esztek belőle, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: tudni fogjátok, mi a jó, és mi a rossz. ⁶Az asszony úgy látta, hogy jó volna enni arról a fáról, mert csábítja a szemet, meg kívánatos is az a fa, mert okossá tesz: szakított a gyümölcséből, evett, majd adott a vele levő férjének is, és ő is evett. ⁷Ekkor megnyílt mindkettőjük szeme, és észrevették, hogy mezítelenek. Ezért fügefaleveleket fűztek össze, és ágyékkötőket készítettek maguknak. ⁸Amikor azonban meghallották az ÚRisten hangját, amint szellős alkonyatkor járt-kelt a kertben, elrejtőzött az ember és a felesége az ÚRisten elől a kert fáinak között. ⁹De az ÚRisten kiáltott az embernek, és ezt kérdezte: Hol vagy? ¹⁰Az ember így felelt: Meghallottam hangodat a kertben, és megijedtem, mert mezítelen vagyok. Ezért

rejtőztem el. ¹¹Az Isten erre azt kérdezte: Ki mondta meg neked, hogy mezítelen vagy? Talán arról a fáról ettél, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél? ¹²Az ember így felelt: Az asszony, akit mellém adtál, ő adott nekem a fáról, és így ettem: ¹³Akkor az ÚRisten ezt kérdezte az asszonytól: Mit tettél? Az asszony így felelt: A kígyó szedett rá, azért ettem.” I Móz 3,1-13

Drága Gyülekezet!

Szeretettel köszöntöm a Testvéreket Böjt 1. vasárnapján. Ebben az időszakban az ember kezd ráhangolódni a húsvétra, elindulunk a böjt azon útján, melynek végén a keresztre feszített és feltámadott Jézussal találkozhatunk. Böjt erre hangol, erre készít fel.

A mai istentiszteletünkön az Ige arra szeretne rávilágítani, hogy az ember hogyan bukott el, hogyan került az engedetlenségbe, hogyan fordult el az ember Istentől, hogyan lépett ki abból a védelmi állapotból, melyet Isten nyújtott az ember számára. Ebben a történetben láthatjuk meg igazán annak a kezdetét, hogy az ember hogyan került kiszolgáltatott

állapotba. Hogyan lett kiszolgáltatva a félelemnek, a magánynak, a kísértésnek, a bűnnek, illetve magának a Kísértőnek. Kikerült abból a védőhálóból, abból a szeretett-kapcsolatból, melyet Isten nyújtott az embernek, s a bűneset óta az ember a maga döntése által otthagytott mindent, ami jó volt, ami tökéletes volt. Beszédbe elegyedett a Kígyóval, aki – a Jelenések könyvéből tudjuk – maga a Sátán („**És levettetett a hatalmas sárkány, az ősi kígyó, akit ördögnek és Sátánnak hívnak...**” Jel 12,9), engedett neki, s onnantól kezdve ebben a szolgaságban éli az életét. De nem volt ez mindig így. Az első két fejezetben arról olvashatunk, hogy Isten rendet teremtett. A világban kiegyensúlyozott állapot volt. Isten nevéhez az élet és a rend fűződik. Ezt fontos újra és újra végig gondolni, hogy milyen csodálatos a teremtett világ, annak felépítése. Mindennek rendelt feladata van, s ezek tökéletesen működnek. A fák oxigént termelnek, a méhek gyűjtenek és beporoznak, aszály és dagály van, a felhők összegyűlnek, majd újra más helyen más időpontban ismét megöntözik a földet és még sorolhatnánk. Rend van a világban. Ez a rend, az isteni rend óriási pofon az evolúcionistaáknak, hiszen látjuk, hogy fejlődik az ember, csak

éppen azt látjuk, hogy minden visszafele fejlődik. Teljes káosz van ebben a világban, az emberek életében, a házasságokban, emberi kapcsolatokban, nemzet és nemzet, testvér és testvér között. Mindenhol arról hallhatunk, hogy nem rend és élet uralkodik, hanem fejetlenség, kaotikus helyzet, háborúk dúlnak, nemzetek fegyverkeznek. Isten pedig rendet és életet teremtett. Isten az elhagyatott, kietlen, pusztá világból életet teremtett. Megalkotta ezt a csodálatos világot, a növényeket, az állatvilágot és végül az embert. Ő alkotott mindent. Ő teremtette meg a békességet, a szeretetet. Isten világában nem volt nélkülözés, nem volt szükség, ott a teljesség volt. Ezt a teljességet élhette át az ember aztán a házasságban, amikor Isten, a rend és az élet Istene megteremtette a házasságot. A „férfi elhagyja anyját és apját, ragaszkodik feleségéhez és lesznek ketten egy testté.” Nézzük meg a nagy fejlődést felvilágosult világunkban! Ma lesznek ketten, aztán vagy elveszi, vagy nem. Mi ez, ha nem a rendtelenség, a káosz. Isten kialakítja a házasság „intézményét” és harmóniában élnek az emberek egymással. Minden rendben van, mert Isten a rend Istene is!

A 3. fejezetben azonban belép a képbe a kígyó, a Sátán, a bukott angyal, mely káoszt és halált okoz. Isten szava életet és rendet teremtett, a Sátán szava pedig káoszt és halált. Az igazság régebbi, mint a hamisság. Isten szava a Sátán hazugságai előtt hangzott el. Isten szava így hangzott: Legyen, majd látta, hogy mindaz, amit teremtett igen jó volt.

A Sátán első szava, első mondata, ha jól megfigyeljük hazugság volt. Mert a Sátán alattomos, sunyi módon közelít, majd észrevétlenül félrevezet. Először megnyerően tálal, majd csapdába csal. „Te, valóban azt mondta nektek Isten, hogy a kert egy fájáról se egyetek?” Azt akarta elhíttetni, hogy az Isten zsarnok. A Sátán, a Kísértő sugall. Ha engedjük, hogy gondolatot ébresszen bennünk, akkor a kísértés bűnné fogan. A Kígyó azt sugallta, hogy az az egy, amiről Isten azt mondta, hogy ne! Mert az embernek pont az az egy kell. Mindig a másik. Mindig az az egy – ezt hiteti el a Sátán. Ez olyan, mint amikor a gyermeknek rengetek játéka, rengeteg kisautója van. Édesanya azt mondja, „kisfiam, játsszál bármelyik játékkal, de azt a kisautót, amit most csomagoltam be, ahhoz ne nyúlj, mert odaadjuk az unokaöcsédnek szülinapi ajándékba.” Erre én odamegyek a

gyerekhez, s azt mondom, te, anyád jól kitolt veled, tényleg azt mondta, hogy egyik játékkal sem játszatsz? Hát anya az ilyen. Megfoszt téged a játék örömétől? Hát milyen anyád van? S abban a pillanatban, mikor elültettem a gyermek fülébe, hogy az az igazi játék, s az édesanyja csak szórakozik vele, máris ráveti magát arra az egyre. Mert az ember ilyen. A Sátán bele ültette a bogarat Éva fülébe, s azonnal csak az az egy kellett. Azóta ilyenek vagyunk! S mi történik? **„És látta az asszony, hogy jó az a fa eledelre s hogy kedves a szemnek, és kívánatos az a fa, mert okossá tesz: szakított azért annak gyümölcséből, és evett, és adott a vele levő férjének is, és az is evett abból.”** Ezzel elindult a lavina. Mert a Sátán azt sugallja mindig, hogy neked a másik kell, ate a másikra, a máséra vágyjál. Mindig a másik, a másé a kívánatosabb. Ez így van ma is: a másik autója, a másik háza, a másik férje, felesége a szebb, a jobb, az okosabb, a kívánatosabb. Mindig ezzel akarta elhíttetni az embert a Sátán.

Szeretett Testvérek! A Sátán módszere mindig ugyan az: félrevezetni és elhíttetni, hogy a másé mindig jobb (a szomszéd fűje mindig zöldőbb, a szomszéd nője mindig szebb), és Isten rosszat akar, mert Ő zsarnok. Meg kell ismerni a Sátán

módszereit, s fel kell ismerni, hogy a Sátán káoszt és a halált hozott, Isten pedig rendet és életet teremtett. Az Isten mindig nyílt lapokkal játszott: **„azt mondta Isten: abból ne egyetek, azt meg se illessétek, hogy meg ne haljatok.”** vagy Mózes V. könyvében 30,19 **„előtökbe adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet, hogy élhess te és utódaid is!”** Isten megmondja a helyes utat, és megmondja a következményeket is. Tiszta lapokkal játszik Isten, és ma is ezt hirdetjük.

Azonban a Sátán féligazságokkal közelít, hízeleg (A hízelgés rosszabb, mint a fenyegetés!), s így vezeti félre az embert.

De nézzük mi a következménye annak, amit a Sátán tesz, s a végén érdemes mérlegre tenni mindent, amit ismerünk:

1. szégyellni kezdték magukat egymás előtt, ami bizalmatlanságot és elidegenedést jelent. Az a harmónia, ami előtte volt férj és feleség, azaz ember és ember között, az megszűnt. Valamint nem csak egymás előtt, hanem Isten előtt is, ami félelemmel és elrejtőzködéssel jár. Belépett az ember életébe egy olyan dolog, amit előtte

nem ismert az ember: a félelem. A félelem nagy „úr”. A félelem bizonytalanságot szül és ezzel az ember élete megingott. Az az Isten által nyújtott biztonság megszűnt, mert kilépett az ember abból a védőhálóból.

2. Nagyon érdekes, hogy nem az ember kereste meg Isten, hogy valami probléma lépett fel, valaki idegen keresett meg és törbe csalt, hanem az esemény után először Isten szólal meg: „Hol vagy?” Ez a „hol vagy” ma is hangzik, ma is kiált a világba. Ember hol vagy??? Az Isten keres téged! Állandóan azt kérdezi: „hol vagy?” Erre mit mond az ember: mondhatni hatalmas nagy butaságot mond: „Meghallottam hangodat a kertben, és féltem”, megijedtem. Micsoda? Az Istentől fél az ember. Ami addig fehér volt az fekete lett, ami addig fekete volt, az fehér lett. Minden átértékelődött. Attól az Istentől kell félni, aki életet és rendet teremtett? Attól az Istentől kell félni, aki az ember javát akarta, ezért adott neki hozzáillőt házastársat, attól kell félni, aki azt mondta, hogy hajtsd uralmad alá a földet? Testvérek! Amikor az Istentől távol kerül az ember, akkor sok minden átértékelődik. Attól fél, akitől nem kellene, és attól nem fél, akitől kellene. Érdekes, a Kígyónak

2.

nem mondta: „Ó, ismeretlen a hangod, megijedtem, félek, ki vagy?” Minden átértékelődik Isten nélkül.

3. Aztán milyen az ember, hárítja a felelősséget: Az asszony volt! Ó, hányszor ez van bennem. Az asszony. Mindig a másé, mindig a másik! Nem azt mondta, igen, hát ettem én is abból a gyümölcsből. Nem azt mondta az asszony! Mindig az asszony! Szeretjük hárítani a felelősséget. Sőt Ádám még merészebbet mond: Az asszony, akit nekem adtál. Te adtad mellém, te vagy a hibás, miért ilyen asszony adsz, aki ilyet csinál. Mert az ember embert és Istent vádol, hogy magát mentse! Csak ne lehessen felelősségre vonni.
4. S mit csinál az asszony? A Kígyó volt. Hú, de egyformák vagyunk. Nincs férfi sem nő, csak vádló szív. Csak engedetlen, vádló szív. Mindenkit hibáztatunk csak magunkat nem. Egyikük sem vállalta be, hanem mindkettő vádolt mindenkit, hogy magát mentse. Mert ilyenek vagyunk valójában.

Isten rendet és életet kínál, nyílt lapokkal „játszik”.

A Kígyó, a Sátán káoszt és halált hozta, aki nevéhez a hitetés, a hazugság, a félrevezetés fűződik. Fontos az ember mérlegelése.

Ez az Ige egy tükör, amelyben felismerheti az ember valódi énjét, önmagát: ilyenek vagyunk, amit az imént felsoroltam.

Böjt első vasárnapjának az a címe: A Sátán legyőzője! A hét Igéje is arról szól, hogy a golgotai kereszten az Isten Fia egyszer, s mindenkorra az Ördög munkáját ledöntötte, legyőzte. Van hatalma ideig-óráig a Kígyónak, a Sátánnak, de a teljes, végleges háború el lett döntve, mert Jézus Krisztus teljes győzelmet aratott a bűn és a halál felett. Ma is Krisztusról beszélhetek, aki legyőzte félelmet, a bizonytalanságot, az engedetlenséget. Isten azért küldte Jézus Krisztust, hogy kiemelje az embert a félelemből, hogy újra felkínálja a lehetőséget az embernek az eredeti kapcsolat visszaállítására.